

STRANDDAGBOEK

Emily Henry

Stranddagboek

Uit het Engels vertaald door
Carla Hazewindus-Schipper, Anna Post Uiterweer en
Ellis Post Uiterweer

the house of books

Oorspronkelijke titel: *Beach Read*

Oorspronkelijk uitgegeven door: Berkley, een imprint van Penguin Random House LLC, 2020

© Emily Henry, 2020

© Vertaling uit het Engels: Carla Hazewindus-Schipper, Anna Post Uiterweer en Ellis Post Uiterweer, 2020

© Nederlandse uitgave: The House of Books, Amsterdam 2020

Omslagontwerp: bij Barbara, Amsterdam

Foto auteur: © Devyn Glista

Typografie: Crius Group, Hulshout

ISBN 978 90 443 5580 2

ISBN 978 90 44 35581 9 (e-book)

NUR 302

www.thehouseofbooks.com

www.overamstel.com

OVERAMSTEL

uitgevers

The House of Books is een imprint van Overamstel uitgevers bv

Alle rechten voorbehouden.

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

*Voor Joey:
Jij bent, zo perfect, mijn favoriete persoon.*

Het huis

Ik heb een cruciaal gebrek.

Ik denk graag dat we allemaal wel zo'n gebrek hebben. Dat maakt het makkelijker om te schrijven. Ik bouw mijn heldinnen en helden op rondom dit zelfsaboterende gebrek en laat alles op dit ene karaktertrekje aankomen; een eigenschap die ze zich uit zelfbescherming hebben aangeleerd en nu niet meer kunnen laten gaan, zelfs als het geen enkel nut meer dient.

Stel dat je bijvoorbeeld als kind weinig controle over je eigen leven had. Dus om teleurstellingen te voorkomen vroeg je jezelf nooit af wat je echt wilde. En dat werkte heel lang. Maar plotseling realiseer je je dat je nooit hebt gekregen wat je niet wist dat je wilde en zit je midden in een midlifecrisis met een koffertje vol geld en een man genaamd Stan in je kofferbak.

Misschien is je cruciale gebrek wel dat je nooit richting aangeeft.

Of misschien ben je wel een hopeloos romantische ziel, net als ik. Je blijft jezelf een verhaal vertellen. Het verhaal van jouw leven, met een melodramatische soundtrack en gouden lichtjes die door de autoraampjes dansen.

Ik begon mijn verhaal toen ik twaalf was. Mijn ouders kwamen

me het nieuws vertellen. Mijn moeder had net haar diagnose gekregen, verdachte cellen in haar linkerborst, en vertelde me dat ik me geen zorgen hoefde te maken. Ze vertelde het me zo vaak dat ik bang was huisarrest te krijgen als ze me wél zorgen zou zien maken. Mijn moeder was praktisch ingesteld, ze lachte veel, bleef optimistisch. Ze maakte zich geen zorgen. Toch zag ik aan haar dat ze doodsbang was, net als ik trouwens. Ik zat verstijfd van angst op de bank en wist niet wat ik moest zeggen zonder alles nog erger te maken.

Maar toen deed mijn boekennerd van een vader iets onverwachts. Hij stond op en pakte ons bij de hand – een van mijn moeder en een van mij – en zei: ‘Weet je hoe we ons beter kunnen voelen? Door te gaan dansen!’

Er waren geen clubs in onze buitenwijk. We hadden hier alleen een nogal matig biefstukrestaurant waar op vrijdagavond een coverband optrad, maar mijn moeder straalde alsof mijn vader net had voorgesteld met een privévliegtuig naar de Copacabana te vliegen.

Ze droeg haar botergele jurk en metalen oorbellen die glinsterden als ze zich bewoog. Mijn vader bestelde twintig jaar oude Schotse whisky voor hen en voor mij een Shirley Temple, en alle drie dansten en draaiden we totdat we duizelig waren. We lachten en struikelden over onze benen en mijn normaal gesproken altijd gereserveerde vader zette ineens ‘Brown Eyed Girl’ in, alsof niet alle ogen op ons gericht waren.

En toen stapten we uitgeput de auto in en reden we door de stille nacht terug naar huis. Mijn ouders hielden tussen de stoelen in elkaars hand vast, en ik drukte mijn hoofd tegen het raampje en keek naar de lichtjes van de straatlantaarns waar we langs raasden. Het komt goed, dacht ik. Alles komt altijd weer goed.

Op dat moment realiseerde ik me dat hoe erg de situatie ook is, de liefde je altijd kan meeslepen om te gaan dansen, gelach de pijn weg kan nemen en schoonheid gaten in je angst kan slaan. Ik

besloot dat mijn leven vol met die drie zaken moest komen. Niet alleen voor mezelf, maar ook voor mijn moeder en iedereen om mij heen.

Er zou een doel zijn. Er zou schoonheid zijn. Er zou kaarslicht en zachte muziek van Fleetwood Mac op de achtergrond zijn.

Wat ik wil zeggen, is dat ik mezelf een mooi verhaal over mijn leven vertelde, over het lot en hoe alles altijd op zijn pootjes terecht komt, en op mijn achtentwintigste was mijn verhaal perfect.

Perfekte (kankervrije) ouders die een paar keer per week belden, licht dronken van de wijn en van elkaar. Perfekte (spontane, meer-talige, bijna twee meter lange) vriend die op de Spoedeisende Hulp werkte en wist hoe je coq au vin moet maken. Perfect verweerd appartement. Perfekte baan als schrijfster van romantische verhalen voor Sandy Lowe Books, geïnspireerd door de perfecte ouders en vriend.

Het perfecte leven.

Maar het was slechts een verhaal, en zodra de inconsistenties boven kwamen drijven, stortte alles in. Zo gaat dat met verhalen.

Nu, op mijn negenentwintigste, was ik doodongelukkig, straat-arm, bijna dakloos, heel erg single en op weg naar een prachtig huis bij een meer waar ik een schijthekel aan had. Ik had er niets meer aan om mijn leven te romantiseren, maar mijn cruciale gebrek zat nog achter het stuur van mijn gedeukte Kia Soul en vertelde me precies wat er gebeurde:

January Andrews keek uit het raampje van haar auto naar het woeste water dat tegen de schemerige kust spoelde. Ze probeerde zich ervan te overtuigen dat dit geen grote fout was.

Een fout was het zeker, maar ik kon niet anders. Je slaat geen gratis huisvesting af als je platzak bent.

Ik parkeerde mijn auto in de straat en bekeek de gevel van de enorme hut met de glanzende ramen en de sprookjesachtige veranda. Het ruige duingras danste in het warme briesje.

Ik vergeleek het adres op mijn gps met wat er op het kaartje van

de sleutel stond geschreven. Dit was het inderdaad.

Even bleef ik tijd rekken, in de hoop dat er een meteoriet op me af raasde om me uit te schakelen voordat ik echt naar binnen moest. Vervolgens haalde ik diep adem, stapte de auto uit en trok mijn veel te volle koffer van de achterbank, samen met de doos vol flessen gin.

Ik veegde mijn donkere haar uit mijn ogen en keek op naar de korenbloemblauwe dakpannen en witte daktrim. *Doe alsof dit een Airbnb is.*

Onmiddellijk verzon mijn hoofd een toepasselijke advertentie voor de Airbnb: *Charmant hutje bij het meer met drie slaapkamers en drie badkamers om je eraan te herinneren dat je vader een klootzak was en je hele leven een leugen is.*

Ik liep bevend de treden op de grasachtige heuvel op terwijl ik het bloed in mijn oren hoorde gonzen als een brandblusser, in afwachting van het moment waarop de deur van die hel zou openen en de hele wereld onder mijn voeten zou verdwijnen.

Dat is al gebeurd. Vorig jaar. En je hebt het overleefd, dus dit lukt je ook.

Op de veranda spande mijn lichaam zich. Mijn gezicht tintelde, mijn maag keerde zich om, het zweet prikte in mijn nek. Ik hield de doos met gin tegen mijn heup geklemd zodat ik de sleutel in het slot kon steken, ergens nog in de hoop dat die klem zou komen te zitten. Dat dit gewoon een uitgebreide grap was die mijn vader na zijn dood met me uithaalde.

Of nog beter, dat hij helemaal niet dood was. Dat hij achter de bosjes vandaan zou springen en iets zou roepen als: 'Hebbes! Je dacht toch niet echt dat ik een heel tweede leven had? Je geloofde toch niet echt dat ik een tweede huis had met een andere vrouw dan je moeder?'

De sleutel gleed zonder problemen in het slot en de deur zwaaide naar binnen open.

Het huis was stil.

Het stak me. Dezelfde steek die ik voelde toen mijn moeder me belde over de beroerte en ze het me snikkend vertelde. *Hij is er niet meer, Janie.*

Geen vader. Niet hier. Nergens meer. En toen die tweede steek, toen het mes werd gedraaid. *De vader die jij kende heeft nooit bestaan.*

Ik heb hem nooit echt gehad. Net zoals ik nooit echt mijn ex Jacques heb gehad, of zijn coq au vin.

Het was maar een verhaal dat ik mezelf had verteld. Van nu af aan was het de naakte waarheid of helemaal niets. Ik beheerste me en liep naar binnen.

Mijn eerste ingeving was dat de naakte waarheid zo erg nog niet was. Het liefdesnestje van mijn vader had een open vloerplan: een woonkamer met een funky open keuken met blauwe tegels en een knusse ontbijthoek. De raamwand keek uit over een donker aangeslagen terras.

Als mijn moeder hier had gewoond, was alles roomkleurig en rustgevend neutraal van kleur geweest. Deze bohemiënachtige kamer paste beter bij het huis waar ik met Jacques had gewoond dan bij mijn ouders. Ik voelde me een beetje misselijk als ik aan mijn vader dacht, tussen al deze spullen die mijn moeder nooit zou hebben uitgekozen: die volkse, handgeschilderde ontbijttafel, de boekenkasten van donker hout, de verzonken bank vol kussens die niet bij elkaar pasten.

Er was hier geen spoor van de vader die ik kende.

Toen trilde mijn telefoon in mijn zak en zette ik de doos met gin op de grond om op te kunnen nemen.

‘Hallo?’ zei ik met zwakke, schorre stem.

‘Hoe is het daar?’ vroeg degene aan de andere kant van de lijn meteen. ‘Is er een sekskerker?’

‘Shadi?’ raadde ik. Ik klemde de telefoon tussen mijn oor en schouder terwijl ik een van mijn flessen gin opende en een slok verse moed nam.

‘Zorgwekkend dat ik de enige ben die je met deze vraag zou bellen,’ zei Shadi.

‘Je bent de enige die sowieso van dit liefdesnestje afweet,’ bracht ik haar in herinnering.

‘Ik ben zeker niet de enige,’ argumenteerde Shadi.

Technisch gezien had ze gelijk. Hoewel ik vorig jaar tijdens de begrafenis pas van het bestaan van deze hut had gehoord, had mijn moeder het al heel lang geweten. ‘Goed,’ zei ik. ‘Je bent de enige die ik erover heb verteld. Maar wacht even, ik loop net naar binnen.’

‘Letterlijk net?’ Ik hoorde Shadi zwaar ademen, dus ze was onderweg naar het restaurant waar ze werkte. Omdat we allebei een heel ander dagritme hadden, spraken we elkaar meestal als zij onderweg naar haar werk was.

‘Metaforisch gezien,’ zei ik. ‘Letterlijk sta ik hier al tien minuten, maar het voelt alsof ik er nog maar net ben.’

‘Wat wijs,’ zei Shadi. ‘Diepzinnig.’

‘Ssst,’ zei ik. ‘Ik laat het nog even tot me doordringen.’

‘Eerst op zoek naar de sekskerker!’ zei Shadi meteen, alsof ik op het punt stond om op te hangen.

Dat was niet zo. Ik had mijn telefoon nog tegen mijn oor gedrukt en hield mijn adem in terwijl ik met een bonzend hart het dubbellevens van mijn vader onder ogen zag.

En net toen ik mezelf er bijna van had overtuigd dat mijn vader hier onmogelijk geweest kon zijn, zag ik iets aan de muur hangen. Ingelijst. De *New York Times*-bestsellerlijst van drie jaar geleden, dezelfde die thuis ook boven de schoorsteen hing. Daar stond ik, nummer 15, helemaal onderaan. En daar, drie plaatsen boven mij, mijn rivaal van de universiteit, Gus (die nu Augustus heette omdat hij een Serieuze Man was geworden) en zijn highbrow debuutroman *De onthullingen*. Ik had vijf weken lang op de lijst gestaan (niet dat ik die telde (ik telde ze dus zeker wel)).

‘En?’ vroeg Shadi. ‘Wat vind je ervan?’

Ik draaide me om en zag het mandalakleed boven de bank hangen. 'Ik vraag me af of mijn vader misschien blowde.' Vervolgens keerde ik me naar de ramen aan de zijwand van het huis, die bijna recht tegenover die van de burens waren geplaatst. Zoiets zou mijn moeder voor de aankoop meteen zijn opgevallen.

Maar dit was haar huis niet, dus keek ik aan tegen de boekenkasten langs de muur van de studeerkamer bij de burens.

'Jezus, is het een wietplantage in plaats van een liefdesnest?' Shadi klonk vol enthousiasme. 'Je had die brief moeten lezen, January. Het is een misverstand. Je vader laat je het familiebedrijf na. Die vrouw was zijn zakenpartner, niet zijn minnares.'

Hoe erg was het dat ik hoopte dat ze gelijk had?

Die brief had ik wel willen lezen. Het juiste moment had zich alleen nog niet aangediend. Eerst moest mijn woede een beetje zakken, zodat de laatste woorden van mijn vader een geruststelling zouden kunnen vormen. Maar in plaats daarvan was het nu al een jaar later en vond ik het met de dag enger om die envelop te moeten openen. Het was zo oneerlijk dat hij het laatste woord mocht hebben en ik niets meer terug zou kunnen zeggen. Ik kon niet gillen, niet huilen, niet om antwoorden vragen. Zodra de brief open was, kon ik niet meer terug. Dat was het dan. Het laatste afscheid.

Dus zou de brief voorlopig gezellig maar eenzaam onder in de doos met gin die ik vanuit Queens had meegenomen blijven wonen.

'Het is geen wietplantage,' zei ik tegen Shadi terwijl ik de achterdeur naar het terras open schoof. 'Tenzij die in de kelder zit.'

'Natuurlijk niet,' zei Shadi. 'Daar zit de sekskerker al.'

'Laten we het niet meer over mijn deprimerende leven hebben,' zei ik. 'Hoe is het met jou?'

'De Spookhoed, bedoel je?' vroeg Shadi. Had ze maar minder dan vier huisgenoten in haar mini-appartementje in Chicago, dan had ik misschien bij haar kunnen intrekken. Niet dat ik met Shadi in de buurt veel gedaan kreeg. En ik stond er financieel veel te

desastreus voor om het me te kunnen veroorloven lange tijd niets gedaan te krijgen. Ik moest mijn boek in deze huurloze hel af zien te schrijven. Dan kon ik me misschien mijn eigen huis zonder Jacques veroorloven.

‘Als je het over de Spookhoed wilt hebben,’ zei ik, ‘dan graag. Vertel.’

‘Hij heeft nog steeds niets van zich laten horen,’ verzuchtte Shadi. ‘Maar ik voel gewoon dat hij naar me kijkt als we in de keuken staan. Omdat we een band hebben.’

‘Ben je niet bang dat je die band niet hebt met de man in de antieke Pork Pie-hoed maar met de geest van de originele eigenaar? Wat ga je doen als je verliefd op een spook blijkt te zijn?’

‘Hm.’ Even dacht ze na. ‘Dan moet ik mijn Tinder-bio maar even aanpassen.’

Er waaide een briesje over het meer onderaan de heuvel dat mijn bruine haren over mijn schouders liet golven, en de ondergaande zon wierp lichtstralen over het land. Ze waren zo fel en warm dat ik mijn ogen tot spleetjes moest knijpen om het oranje en rode licht van bij het strand vandaan te zien komen. Als dit gewoon een huurhuisje was geweest, was dit de perfecte plaats geweest om te werken aan het geweldige liefdesverhaal dat ik Sandy Lowe Books al maanden beloofde.

Toen besepte ik dat Shadi nog steeds tegen me aan praatte. Nog meer over de Spookhoed. Hij heette Ricky, maar zo noemden we hem eigenlijk nooit. Voor Shadi’s liefdesleven gebruikten we altijd geheimtaal. Zo was er de oudere man die het heerlijke visrestaurant (de Fish Lord) runde, en een of andere gozer die we Mark noemden omdat hij op een andere, beroemde Mark leek, en nu was er deze collega, een bartender die elke dag een lelijke hoed droeg waar Shadi een hekel aan had maar wie ze tegelijkertijd onweerstaanbaar vond.

Ik kwam weer in het gesprek toen Shadi zei: ‘Het weekend van Onafhankelijkheidsdag, 4 juli? Kan ik dan langskomen?’

‘Dat is pas over een ruime maand.’ Ik wilde zeggen dat ik tegen die tijd vast alweer weg zou zijn, maar ik wist zelf ook wel dat dat onzin was. Het zou me minstens de hele zomer kosten om een boek te schrijven, het huis leeg te halen, en beide te verkopen zodat ik het me (hopelijk) weer gemakkelijk zou kunnen maken. Niet in New York, maar ergens goedkoper.

Duluth was vast wel betaalbaar. Daar zou mijn moeder me niet komen opzoeken, maar goed, we hadden elkaar dit jaar ook niet vaak gezien, op mijn drie dagen thuis met de kerst na. Ze had me meegesleept naar vier yogalessen, drie volle sapzaakjes en een uitvoering van de *De notenkraker* met een of ander joch dat ik niet kende in de hoofdrol. Alsof elke seconde die we met z’n tweeën doorbrachten mijn vader ter sprake kon komen en we in de fik zouden vliegen.

Mijn hele leven lang waren mijn vrienden jaloers geweest op mijn relatie met mijn moeder. Hoe vaak en hoe vrij ik met haar kon praten (tenminste, dat dacht ik), hoeveel lol we samen hadden. Nu speelden we alleen nog maar een bijzonder niet-competitief spelletje telefoontikkertje.

Eerst had ik twee liefdevolle ouders gehad en een vriend met wie ik samenwoonde, en nu had ik alleen nog maar Shadi, mijn vriendin die veel te ver weg woonde. Het enige voordeel van mijn verhuizing van New York naar North Bear Shores in Michigan was dat ik nu dichterbij haar in Chicago was.

‘Juli is nog zo ver weg,’ klaagde ik. ‘Je woont maar drie uur verderop.’

‘Ja, en ik kan niet autorijden.’

‘Dan moet je je rijbewijs eens teruggeven,’ zei ik.

‘Geloof me, ik laat het verlopen. Dan voel ik me zo vrij. Ik vind het vreselijk dat mensen ervan uitgaan dat ik kan rijden omdat ik legaal gezien mag rijden.’

Shadi kon absoluut niet rijden. Ze gilte al als ze links afsloeg.

‘Bovendien weet je hoe het is met vrij nemen in dit vak. Ik mag

van geluk spreken dat mijn baas me de Fourth of July heeft gegeven. Misschien verwacht hij daar wel een pijpbeurt voor in ruil.'

'Onzin. Pijpbeurten zijn voor de echte feestdagen. Jij zit vast aan een ouderwets potje voetjevrijen.'

Ik nam nog een slok gin, draaide me om naar de andere kant van het terras en gilte haast. Op het terras drie meter naar rechts stak een bos krullerig bruin haar net boven een tuinstoel uit. Ik hoopte dat deze man diep in slaap was en dat ik niet een hele zomer lang naast iemand hoefde te wonen die me net over ouderwets voetjevrijen had horen brullen.

Alsof hij mijn gedachten had kunnen lezen, boog hij zich naar voren en pakte zijn flesje bier van tafel, nam een slok, en zette het weer neer.

'Inderdaad. Ik hoef er mijn Crocs niet eens voor uit te doen,' zei Shadi. 'Maar goed, ik moet aan het werk. Ik hoor het wel als er drugs of leren attributen in de kelder liggen.'

Ik keerde de buurman de rug toe. 'Ik ga er pas kijken als jij er bent.'

'Lullig,' zei Shadi.

'Lokmiddel,' zei ik. 'Hou van je.'

'Hou meer van jou,' zei ze, waarna ze ophing.

Ik keek weer naar de krullenbol, half in de verwachting dat hij zich naar me toe zou draaien, en vroeg me af of ik me moest voorstellen.

In New York had ik mijn burens nauwelijks gekend, maar dit was Michigan, en van wat ik van mijn vaders verhalen over zijn jeugd in North Bear Shores had gehoord, ging ik ervan uit dat deze man binnenkort een kopje suiker zou komen lenen (niet vergeten: suiker kopen).

Ik schraapte mijn keel en toverde een zo vriendelijk mogelijke glimlach op mijn gezicht. De man leunde naar voren voor een tweede slok bier toen ik naar hem riep: 'Sorry voor het storen!'

Hij wuifde nonchalant met een hand en sloeg toen de bladzijde

om van wat hij ook aan het lezen was. ‘Wat is er nou storend aan voetjevrijen als ruilmiddel?’ vroeg hij met hese, verveelde stem.

Ik trok een gezicht en kon even geen goed antwoord vinden. De oude January zou hier zeker iets op hebben kunnen verzinnen, maar nu bleef het stil in mijn hoofd, net als elke keer dat ik een nieuw Word-document opende.

Goed, dus ik had me het afgelopen jaar een beetje teruggetrokken. Misschien wist ik wel niet meer zo goed wat ik het hele jaar had gedaan. Niet mijn moeder bezoeken, en niet schrijven, en zeker niet mijn burens charmeren.

‘Maar goed,’ zei ik. ‘Ik woon hier nu.’

Alsof hij mijn gedachten had kunnen lezen wuifde hij weer ongeïnteresseerd en zei: ‘Geef maar een gil als je suiker nodig hebt.’ Maar uit zijn mond klonk het eerder als: val me nooit meer lastig, tenzij mijn huis in de fik staat, en dan alleen als je de sirenes nog niet hoort.

Tot zover het gastvrije Midden-Westen. In New York hadden onze burens tenminste nog koekjes gebracht toen we net waren verhuisd (glutenvrij en vol lsd, maar het gaat om het idee).

‘Of als je de dichtstbijzijnde fetisjwinkel nodig hebt,’ voegde de chagrijn eraan toe.

Ik bloosde hevig, van schaamte en van woede. Voor ik het wist flapte ik eruit: ‘Ik wacht wel tot ik je zie weggrijden en volg je dan.’

Zijn lach klonk ruw en verrast, maar hij draaide zich nog altijd niet om.

‘Heel leuk je te ontmoeten,’ snauwde ik erachteraan, waarna ik door de glazen schuifdeur mijn veilige huis weer betrad, waar ik me nu de rest van de zomer zou moeten verstoppen.

‘Leugenaar,’ hoorde ik hem nog mopperen voordat de deur dichtviel.

De begrafenis

Ik was er nog niet klaar voor om de rest van het huis te zien, dus ging ik aan tafel zitten om te schrijven. Maar zoals gewoonlijk staarde het lege bestand me beschuldigend aan en vulde het zich niet met woorden of personages, hoelang ik er ook naar bleef kijken.

Dat is het hem nou met goede aflopen: het helpt als je er zelf in gelooft.

Dat is het hem nou met mij: ik geloofde erin tot de dag dat mijn vader werd begraven.

Mijn ouders, mijn familie. We hadden al zoveel meegemaakt en we kwamen er altijd sterker weer uit, met meer liefde en gelach dan voorheen. Toen ik klein was, waren mijn ouders even uit elkaar gegaan omdat mijn moeder het gevoel had gehad dat ze haar identiteit was verloren en ze uit de ramen bleef staren alsof ze zichzelf daar ergens een ander leven zou kunnen zien leiden terwijl ze zich afvroeg wat ze moest doen. En toen kwam mijn vader weer terug en werd er gedanst in de keuken, en werden er handen vastgehouden en zoenen op voorhoofden gedrukt. Vervolgens was er de kankerdiagnose van mijn moeder en het dure etentje toen ze de ziekte had verslagen, toen we als rijkelui aten en lachten tot de dure

wijn en mijn Italiaanse frisdrank uit onze neuzen spoten, alsof we het zomaar konden opbrengen om geld te verspillen, alsof onze schulden aan het ziekenhuis niet meer bestonden. En toen kwam de tweede keer kanker en haar nieuwe kans op leven na de borstoperatie: de pottenbaklessen, het ballroomdansen, de yogalessen en de Marokkaanse kooklessen waar mijn ouders hun dagen mee vulden, alsof ze zo veel mogelijk uit het leven wilden halen als maar kon. Lange weekenden bij mij en Jacques in New York, ritjes in de metro waarbij mijn moeder me smeekte om geen verhalen meer over onze blowende burens Sharyn en Karyn te vertellen (niet helemaal relevant, maar ze schoven ook weleens pamfletten over de platte aarde bij ons onder de deur door) omdat ze bang was dat ze in haar broek zou plassen, terwijl mijn vader tegen Jacques de hele theorie van de platte aarde omverpraatte.

De test. De goede afloop. De beproeving. De goede afloop. Chemo. De goede afloop.

En toen alles het best afliep, was hij er niet meer.

Dus daar stond ik, in de foyer van de episcopale kerk van mijn ouders, tussen alle in het zwart geklede aanwezigen die onzinnige woorden fluisterden. Het was alsof ik slaapwandelde. Ik kon me de vlucht niet meer herinneren, de rit naar het vliegveld, het inpakken. Voor de duizendste keer in de afgelopen drie dagen drong het tot me door dat hij er niet meer was.

Net toen mijn moeder het toilet in was geglipt en ik helemaal alleen achter was gebleven, zag ik haar: de enige vrouw in de kerk die ik niet herkende. Ze droeg een grijze jurk en leren sandalen, had een gehaakte sjaal om haar schouders, en haar spierwitte haren waren warrig door de wind. Ze keek me recht in de ogen.

Een tel later kwam ze naar me toe, en om de een of andere reden was het alsof mijn maag zich omkeerde. Alsof mijn lichaam al wist dat alles op zijn kop zou komen te staan. Deze onbekende op de begrafenis van mijn vader zou mijn leven volledig ontwrichten, net zoals zijn dood had gedaan.

Aarzelend glimlachte ze toen ze voor mijn neus bleef staan. Ze rook naar vanille en citrusvruchten. ‘Hallo January.’ Haar stem was zacht en haar vingers speelden nerveus met de franje van haar sjaal. ‘Ik heb al zóveel over je gehoord.’

Achter haar ging de deur van het toilet open en mijn moeder verscheen in de deuropening. Even bleef ze als aan de grond genageld staan, met een vreemde uitdrukking op haar gezicht. Herkenning? Schrik?

Ze wilde niet dat we elkaar spraken. Wat betekende dat?

‘Ik ben een oude vriendin van je vader,’ zei de vrouw. ‘Hij betekent... betekende veel voor me. Ik ken hem al mijn hele leven, zo ongeveer. We waren een tijd lang heel close, en hij had het altijd over jou.’ Ze probeerde luchtig te lachen, maar schoot helemaal mis. ‘Het spijt me,’ zei ze met een schorre stem. ‘Ik had nog zo gezegd dat ik niet zou huilen, maar...’

Het voelde alsof ik van een gebouw was geduwd en deze val nooit meer ten einde zou komen.

Oude vriendin. Zo noemde ze het. Geen geliefde of minnares. Maar door de manier waarop ze hilde wist ik genoeg. Als een lachspiegelbeeld van de tranen van mijn moeder tijdens de begrafenis. Ik had die uitdrukking van haar al eerder die dag gezien, op mijn eigen gezicht tijdens het aanbrenge van concealer onder mijn ogen. De dood van mijn vader had haar gebroken.

Ze haalde iets uit haar zak. Een envelop met mijn naam erop geschreven en een sleutel. Aan de sleutel hing een kaartje met een adres erop gekrabbeld in hetzelfde handschrift als de hanenpoten op de envelop. Dat van mijn vader.

‘Hij wilde je dit geven,’ zei ze. ‘Het is nu van jou.’

Ze drukte het in mijn hand en hield het nog even vast. ‘Een prachtig huis, bij Lake Michigan,’ vertelde ze. ‘Je vindt het vast prachtig. Dat zei hij altijd. En de brief is voor je verjaardag. Je kunt hem dan openen, of wanneer je maar wilt.’

Mijn verjaardag. Mijn verjaardag liet nog zeven maanden op

zich wachten. En mijn vader zou er niet bij zijn. Mijn vader was er niet meer.

Achter de vrouw kwam mijn moeder weer tot leven. Woedend kwam ze op ons af. ‘Sonya,’ siste ze.

En toen wist ik alles.

Dat ik van niets had geweten, maar mijn moeder wist alles.

Ik sloot het lege Word-document, alsof dat kruisje in de hoek ook al mijn herinneringen weg zou vagen. Op zoek naar afleiding scrolde ik door mijn inbox, speurend naar de laatste e-mail van mijn agent Anya.

Twee dagen eerder had ik die binnengekregen, voordat ik uit New York was vertrokken, en ik had steeds weer de wildste smoesjes verzonnen om hem maar niet te hoeven lezen. Inpakken. Spullen naar de opslag verhuizen. Rijden. Zo veel mogelijk water proberen te drinken tijdens het plassen. ‘Schrijven’, met de nadruk op de aanhalingstekens. Dronken. Honger. Ademhalen.

Anya was een harde. Een bulldog voor de uitgevers, maar voor auteurs was ze net een combinatie van juffrouw Engel, de lerares uit *Matilda*, en een sexy heks. Je wilde haar altijd laten zien wat je kon omdat je het gevoel had dat niemand zoveel van je hield en je zo puur bewonderde als zij, en omdat je het idee had dat ze een horde pythons op je af kon sturen wanneer ze dat nodig vond.

Ik dronk mijn derde glas gin-tonic leeg en opende de e-mail:

Hooi, jij prachtig en bijzonder kwalletje, engelachtige kunstenaar, goudmijntje van me,

Ik weet dat alles de laatste tijd HEEL lastig is, maar Sandy schrijft weer – ze wil weten hoe het met het manuscript gaat en of het nog steeds tegen het eind van de zomer klaar zal zijn. Als het moet, pak ik de telefoon graag weer op (of de app, of ik spring op de rug van Pegasus als dat moet) om je te helpen met brainstormen/het plot vorm te

geven/WAT DAN OOK nodig is om jouw prachtige woorden en ongeëvenaarde gezwijmel de wereld in te helpen! Vijf boeken in vijf jaar tijd is voor iedereen moeilijk (zelfs voor iemand met talent als het jouwe), maar ik denk dat we op het randje staan bij SLB, dus het is tijd om de kiezen op elkaar te klemmen en er iets van te maken, als dat kan.

xxx Anya

Kiezen op elkaar en er iets van maken. Het was vast makkelijker om aan het eind van de zomer een volgroeid mens op de wereld te zetten dan om een boek te hebben geschreven en verkocht.

Ik besloot te gaan slapen, zodat ik vroeg op kon staan en een paar duizend woorden op papier kon zetten. Buiten de slaapkamer beneden aarzelde ik even. Ik wist niet in welk bed mijn vader en Die Vrouw hadden geslapen.

Ik woonde in een *funhouse* van bejaard overspel. Dat zou grappig zijn als ik het afgelopen jaar mijn gevoel voor humor niet kwijt was geraakt na een jaar van romantische verhalen schrijven die allemaal eindigden met een in slaap gevallen buschauffeur die de bus met alle personages aan boord van een klif reed.

Het is SUPERINTERESSANT, stelde ik me Anya's reactie voor, als ik haar echt een van deze kladversies zou opsturen. *Ik bedoel, ik zou zelfs jouw boodschappenlijstje nog schaterjankend lezen. Maar dit is niet voor Sandy Lowe. Meer liefde, minder dood, schat.*

Ik had alle mogelijke hulp nodig om te kunnen slapen, dus schonk ik nog een gin-tonic in en sloot mijn laptop af. Het was warm en benauwd geworden in huis dus trok ik alles behalve mijn ondergoed uit en opende alle ramen waarna ik mijn glas leegdrank en op de bank ging liggen.

Die was nog comfortabeler dan hij eruitzag. Verdomme, die vrouw met haar prachtig eclecticische smaak ook. De bank was ook veel te laag voor een man met een slechte rug om op en af te

komen, dus besloot ik dat er hier vast geen s-e-k-s had plaatsgevonden.

Al had mijn vader niet altijd last van zijn rug gehad. Toen ik nog klein was, had hij me vaak meegenomen op de boot als hij in het weekend thuis was. En van wat ik daar had gezien, bleek varen negentig procent bukken te zijn om al die knopen los en vast te maken, en tien procent omhoogkijken naar de zon, je armen wijd houden om de wind door je losse jasje te laten gaan en...

Een steek in mijn hart.

Die vroege ochtenden, op het aangelegde meer een half uurtje bij ons vandaan, dat waren altijd alleen mijn vader en ik, vaak de ochtend nadat hij weer thuis was van een van zijn reisjes. Soms wist ik niet eens dat hij er weer was. Dan werd ik in het donker wakker omdat hij me over mijn neus kriebelde en zachtjes dat nummer van Dean Martin voor me zong, waar ik naar vernoemd ben: *it's June in January, because I'm in love...* Dan sprong ik dolenthousiast mijn bed uit omdat ik wist dat dit een dagje varen zou worden, met z'n tweetjes.

Nu vroeg ik me af of al die tochtjes soms waren voortgekomen uit schuldgevoel. Even de tijd om weer te wennen aan het leven met mijn moeder na een weekend met Die Vrouw.

Maar goed, die verhalen kon ik maar beter bewaren voor mijn manuscript. Ik zette al die gedachten uit mijn hoofd en trok een sierkussen over mijn gezicht, waarna de slaap me opslokte als de bijbelse walvis.

Toen ik wakker schrok was het donker en klonk er luide muziek. Ik stond op en liep naar het messenblok in de keuken, dronken van de slaap en de gin. Ik had nog nooit gehoord van een seriemoordenaar die zijn slachtoffers eerst wakker maakte met 'Everybody Hurts' van R.E.M., maar het was een mogelijkheid.

Maar toen ik dichterbij de keuken kwam, werd de muziek zachter en besepte ik dat het van buiten kwam. Van die chagrijn.

Ik keek naar de digitale klok op het fornuis. Half één 's nachts,

en mijn buurman luisterde op een onbehoorlijk volume naar een nummer dat je meestal in van die tragikomedies hoorde, waarin de hoofdpersoon alleen in de regen naar huis sjokt.

Ik stormde naar het open raam en wurmde mijn bovenlichaam erdoor. De ramen van de chagrijn stonden ook open, en in de keuken zag ik een hoop mensen staan met bekers en glazen en flesjes. Hoofden lagen op schouders geleund, armen waren om nekken geslagen, en de hele groep zong hartstochtelijk.

Het was een wild feest. De chagrijn had dus niet aan iedereen een hekel. Alleen aan mij. Ik zette mijn handen aan mijn mond en brulde: 'PARDON!'

Ik probeerde het nog twee keer tevergeefs en sloeg vervolgens het raam dicht, en alle andere ramen op de begane grond. Daarna klonk het nog steeds alsof R.E.M. een concert gaf op mijn salontafel.

En toen, heel even, hield de muziek op en hoorde ik alleen nog maar een statisch geroezemoes.

En toen begon het weer.

Hetzelfde nummer. Nog harder. O, jezus. Ik trok mijn trainingsbroek aan en dacht er even over om de politie te bellen voor geluidsoverlast. Aan de ene kant kon ik dan redelijk doen alsof ik het niet was geweest ('Nee joh, ik heb de autoriteiten niet ingeschakeld! Ik ben een jonge vrouw van negenentwintig, geen lastige ouwe vrijster met een hekel aan gelach, plezier, dans en muziek!'). Aan de andere kant kon ik kleine transgressies sinds de dood van mijn vader steeds slechter hebben.

Ik trok mijn trui met pizzaprint aan, stormde de deur uit en beende naar de voordeur van mijn buurman. Voor ik op andere gedachten kon komen, had ik al aangebeld.

Het geluid van de bel klonk als een antieke klok en sneed dwars door de muziek heen, maar toch hield het zingen niet op. Ik telde tot tien en drukte weer op de bel. Binnen klonk niet eens een aarzeling. Als ze de bel al hoorden, negeerden ze hem volkomen.

Een paar tellen lang bonsde ik op de deur, tot ik me erbij neer-

legde dat niemand open zou doen. Om één uur zou ik de politie bellen, besloot ik, dus ze hadden nog even.

De muziek klonk nog harder in mijn huis dan ik me herinnerde, en het was snikheet geworden met alle ramen dicht. Dus griste ik een boek uit mijn tas en beende naar het terras, op zoek naar een lichtknopje naast de deur.

Ik klikte erop, maar er gebeurde niets. De lampen buiten waren kapot. Lezen bij het licht van mijn telefoon, om één uur 's nachts, op het terras van het tweede huis van mijn vader dan maar. Ik stapte de buitenlucht in. De koele wind van het meer deed mijn huid tintelen.

Het terras van de chagrijn was ook onverlicht, op een eenzaam peertje na dat werd omgeven door motten. Daarom gilde ik het bijna uit toen ik iets in de schaduw zag bewegen.

En met 'bijna' bedoel ik dus dat ik zeker wel gilde.

'Jezus!' De figuur in de schaduw snakte naar adem en sprong op van de stoel waar hij in zat. En met 'figuur in de schaduw' bedoel ik de man die heerlijk in het donker had zitten relaxen tot hij zich rot schrok van mij. 'Wat? Wat is er?' wilde hij weten, alsof ik hem zou gaan vertellen dat hij onder de schorpioenen zat.

Misschien was het dan minder ongemakkelijk geweest.

'Niets!' antwoordde ik, nog nahijgend van de schrik. 'Ik had je niet gezien!'

'Je had me niet gezien?' herhaalde hij, waarna hij ruw lachte alsof hij me niet geloofde. 'Echt waar? Zag je me niet op mijn eigen terras zitten?'

Eigenlijk zag ik hem nog steeds niet. Het licht op de veranda kwam van boven en achter hem, waardoor ik alleen een soort schaduwachtig silhouet voor me zag staan met een halo van donker, warrig haar. Het was nu waarschijnlijk beter als ik hem de rest van de zomer niet meer zou zien.

'Gil je ook als er een auto langsrijdt op de snelweg, of als je mensen achter het raam van een restaurant ziet zitten? Zou je dan

je ramen tegenover de mijne kunnen blinderen zodat je me niet per ongeluk ziet staan met een mes of scheermes?’

Ik sloeg mijn armen woest over elkaar. Tenminste, dat probeerde ik. Ik voelde me nog steeds een beetje wazig en onhandig van de gin.

Wat ik wilde zeggen, en wat de January van vroeger zeker zou hebben gezegd, was: ‘Kun je je muziek niet een beetje zachter zetten?’ Nou ja, de January van vroeger had zich waarschijnlijk ondergedompeld in glitter, haar favoriete fluwelen schoenen aangetrokken en aangeveld met een fles champagne om de chagrijn te veroveren.

Maar dit was de op drie na rotste dag van mijn leven, en die January lag op dezelfde plek begraven als de oude Taylor Swift, dus wat ik in werkelijkheid zei was: ‘Kun je die sneue huilmuziek uitzetten?’

De silhouet leunde lachend tegen de balustrade van het terras. In zijn hand had hij een bierflesje. ‘Ziet het eruit alsof ik de controle over de muziek heb?’

‘Nee, het ziet eruit alsof je op je eigen feestje in je eentje in het donker zit,’ antwoordde ik. ‘Maar toen ik aanbelde om je corpsvriendjes te vragen of ze de muziek wat zachter konden zetten, hoorden ze me niet over het drilpuddingworstelen heen, dus vraag ik het maar aan jou.’

Even keek hij me in het donker aan. Tenminste, dat dacht ik. We konden elkaar niet echt zien.

Toen haalde hij diep adem. ‘Niemand is blijer dan ik als dit feestje voorbij is en iedereen weer mijn huis uit gaat, maar dit is wel een zaterdagavond. In de zomer. In een straat vol vakantie-huisjes. Tenzij deze straat ineens in het kleine dorpje van *Footloose* is gedropt, is het niet zo vreemd dat er rond deze tijd nog muziek te horen is. En misschien, heel misschien, kan de nieuwe buurvrouw die eerder over voetjevrijen liep te brullen wel een keertje een oogje dichtknijpen als een feestje net iets langer doorgaat dan ze zou willen?’

Nu was het mijn beurt om de zwarte vorm aan te staren.

God, hij had gelijk. Hij was een chagrijn, maar ik net zo goed. Karyn en Sharyns vitaminedoosjes voor hun piramidespel waren altijd nog langer doorgegaan dan dit evenement, en dat nog wel op een doordeweekse dag, meestal als Jacques de volgende ochtend weer vroeg naar het ziekenhuis moest. Soms was ik zelfs een gást geweest op die feestjes, en nu trok ik een spelletje karaoke op de zaterdagavond al niet meer?

En het ergste was nog wel dat het huis van de chagrijn op wonderbaarlijke wijze ineens weer stil was, voordat ik iets had weten te zeggen. Door zijn verlichte ramen zag ik de groep elkaar omhelzen en gedag zeggen waarna iedereen zijn jas aantrok.

Ik had voor niets met deze man staan ruziën en nu moest ik nog maanden naast hem blijven wonen. De volgende keer dat ik zonder suiker zat, had ik dus flink pech.

Ik wilde me verontschuldigen voor die opmerking over de sneue huilmuziek, en anders wel voor deze verschrikkelijke broek. Het leek wel alsof ik de laatste tijd in alles te ver ging, en wanneer een onbekende daar getuige van was, kon ik niet eens goed uitleggen waarom.

Sorry, stelde ik voor dat ik zou zeggen, het was niet mijn bedoeling om in een zeurende oude vrouw te veranderen. Mijn vader is gestorven en toen hoorde ik dat hij een tweede huis met een tweede vrouw had waar mijn moeder van wist maar wat ze me nooit heeft verteld, en ze heeft het er nog steeds niet over, en toen ik eindelijk uit elkaar viel besloot mijn vriend dat hij niet meer van me hield en moest ik mijn carrière uitstellen, en mijn vriendin woont veel te ver weg, en o ja, dit is dat Sekshuis waar ik het over had, en vroeger hield ik ook wel van een feestje maar nu houd ik helemaal nergens meer van, dus vergeef me mijn gedrag en een fijne avond verder. Dank je wel.

In plaats daarvan voelde ik weer die steek in mijn buik en prikten de tranen in mijn ogen. Met een sneue piepstem zei ik tegen niemand in het bijzonder: 'Ik ben zó moe.'

Zelfs aan zijn silhouet zag ik dat hij verstijfde. Ik had ontdekt dat dat wel vaker gebeurde als mensen merkten dat een vrouw op het punt stond om emotioneel in te storten. Tijdens de laatste weken van onze relatie was Jacques als zo'n slang die een aardbeving voelt aankomen; hij werd gespannen zodra ik emotioneel werd en besloot dan dat we iets van de avondwinkel nodig hadden, waarna hij de deur uit vloog.

Mijn buurman zei niets, maar ging ook niet weg. Hij bleef gewoon ongemakkelijk naar me staan staren in het donker. Vijf seconden keken we elkaar zo aan en vroegen we ons af wat er eerst zou gebeuren: zou ik eerst in huilen uitbarsten of zou hij maken dat hij wegwam?

En toen kwam de muziek weer terug, een nummer van Carly Rae Jepsen waar ik in andere omstandigheden best gek op was. De chagrijn schrok.

Hij keek door de schuifdeuren naar binnen en wendde zich toen weer tot mij. Hij schraapte zijn keel. 'Ik gooi ze er wel uit,' zei hij stijfjes, waarna hij naar binnen liep.

Onmiddellijk klonk het door de hele keuken: 'EVERETT!' Ze leken wel klaar om hem op een biervat te hijsen, maar hij boog zich naar een blond meisje en daarna werd de muziek uitgezet.

Goed. De volgende keer dat ik een goede eerste indruk zou willen maken, had ik misschien wel meer aan koekjes met lsd.